

og det har jeg ladet ligge for mange Aar siden. Det ærede Medlem kom med Noget, som før blev fremsat af den ærede Minister, og som jeg glemte at svare paa. Det, der væsentlig var anset over, — og det beder jeg fastholdt ved den kriminelle Side, — er ikke alene det, at der ikke er undersøgt kriminel, men det, at der kun er undersøgt kriminel til den ene Side, medens den anden Parts Vidner og Personer ikke have maattet stedes i Forhør. Det er det, der er det saarende. Det tror jeg, det ærede Medlem skal have Bænkfældighed ved at opleve Mage til. Det ærede Medlem kastede sig op til Dommer over de 300. Han siger: De 300 kunne ikke dømmes i denne Sag. De have ikke dømt i Sagen; de have forlangt en Undersøgelse; er det da en Forbrydelse? Han opkastede sig til Dommer over dem og sagde, at de havde dømt i Sagen, men det have de ikke gjort. Det er en feilagtig Anskuelse. De ville have Sagen undersøgt; det er det Hele. Han taler om Appell af Høiesteretsdommen til Thinget. Jeg har aldrig gjort mig skyldig i den Slags Urimeligheder. Jeg har gjentaget det 100 Gange. Høiesteretsdommen staar for mig uvokelig; den appellerer jeg ikke til Thinget. Han beskylde mig for, at jeg sammenblander min Stilling som Sagsfører og som Folkerepræsentant. Det ærede Medlem har aldrig sammenblandet sin Stilling som Redaktør og som Folkethingmand! Det er han naturligtvis fri for! Hvis Nogen tror, at han sammenblander med sine personlige Forhold Rigsbankens Interesser eller Høiesterets Interesser, tager man feil! Nei! Han er fuldstændig fri for al mulig Partifidhel! Det er en mageløs Aktør, jeg har faaet mod mig idag. Han beskylde mig derfor, men jeg siger det dristigt, at, dersom der er Nogen, der gjør sig skyldig i den Slags Ting, er det ham og ikke mig. Jeg siger, det er en meget uheldig Advokat, Høiesteret har faaet idag, han er mindst af Alle inde i denne Sag. (En Stemme: Det er ikke Høiesterets Advokat). Det ærede Medlem har jo sølt sig opfordret til at angribe mig, og det har han Lov til, men han er ikke engang Advokat for sin egen Betragtning. Det Mærkeligste, det ærede Medlem kom med idag, og Noget af det Stiveste, jeg har hørt af en Jurist — og jeg maa sige: det var en slem en — var, at det ærede juridiske Medlem troede, at, fordi Lovgivningen var forandret, derved at Noget af Slesvig er kommet ind under Danmark, kunde det berettigede en hvilken som helst Domstol til i et Spørgsmaal, der forelaa før Inkorporationsiden, at komme til en anden Mening end den, der var den rette iforveien (Wille: Det har jeg ikke sagt et Ord om!). Ja, det ærede Medlem fremhævede det meget Naturlige i, om en Høiesteretsdom kom til et andet Resultat end den Domstol, der var etableret for Nord-Slesvig. Jeg siger, at de muligvis godt kunde komme til et forskjelligt Resultat; men efter Retfærdighedens Grundsætninger

bør de komme til det samme Resultat. Man kan virkelig ikke sige, at, fordi man faar en anden Domstol, skulle Ens Rettigheder, der ere erhvervede iforveien, blive forandrede. Jeg skulde have faaet Pietetsfølelsen ligeoverfor Stemann! Dersom det ærede Medlem havde noget Begreb om de slesvigiske Forhold og kunde sætte sig ind i hans Erklæring, vilde han ikke sige dette; men jeg vil dog bede ham en anden Gang tænke over, hvem Stemann har faaet ved denne Erklæring. Det er ganske vist Mange foruden mig. De Herrer ville maasse sige, at de ikke tro det; men det forholder sig saaledes, at, skøndt Stemann for mig erklærede, at han ikke troede, at det var faktisk rigtig, har han dog ikke taget i Betænkning at komme med sin Dom derover.

Wille: Det er ikke Meget, jeg skal svare. Det ærede Medlem har paastaet om mig, at jeg havde sagt, at, efterat Wær var bleven indlemmet under Danmark, behøvede Høiesteret ikke at tage Hensyn til den slesvigiske Lovgivning (Afbrudelse af Steenstrup!). Det var det, det ærede Medlem sagde, som var noget af det Slemmeste, han havde hørt, at et juridisk Medlem kunde staa i den Formening, at, naar Wær var bleven indlemmet under Kongeriget, behøvede den danske Høiesteret ikke at tage Hensyn til den slesvigiske Lovgivning. Noget Saadant har jeg selvfølgelig ikke yttret et Ord om, jeg har i dette henholdt mig til, hvad det ærede Medlem selv har gjort opmærksom paa, at det, hvorpaa han støttede sin hele Argumentation, var dette, at, hvis Wær endnu havde hørt under den slesvigiske Overinstants, saa vilde den slesvigiske Overinstants have været bekendt med den slesvigiske Lovgivning, medens Høiesteret ikke var bekendt med den, og deraf mente han, at Mytten skulde være opstaaet. Ved Hensyn til Udtalelsen om afdøde Kammerherre Stemann, vil jeg bede det ærede Medlem at overveje, om det kan siges at være berettiget, at det ærede Medlem her staar og fortæller os, at afdøde Kammerherre Stemann har indrømmet til ham, at det ikke var faktisk rigtig, hvad der stod i hans Erklæring (Steenstrup: At der var faktisk Urigtigheder deri!) eller, at der var faktisk Urigtigheder deri. Ja, det kan man sagtens sige, naar en Mand er død og begravet; men det anses dog ikke for passende at sætte sli en Klif paa en død Mand ved at sige, at hans Erklæring indeholdt faktisk Urigtigheder, og at han bag efter havde erkjendt det, at han havde vidst, at det maatte faae en væsentlig Indskydelse paa Dommen, og at han dog havde undladt at berigtige det faktisk Urigtigheder. Den Art Fremstillinger vilde bedst, hvorlidt det ærede Medlem forstaaer at bringe den Art af Sager frem paa en passende Maade. Det ærede Medlem vilde retorkvere til mig og mente, at jeg lod mig lede i min politiske Virksomhed af allehaande uvedkommende Hensyn og